

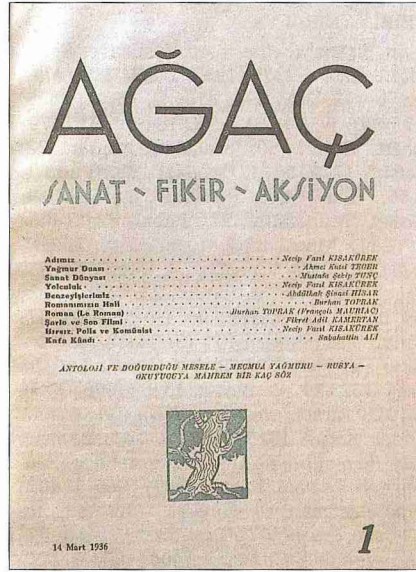
AĞAÇ

Haftalık sanat, fikir ve edebiyat dergisi
(Ankara 14 Mart 1936-
İstanbul 29 Ağustos 1936,
17 sayı).

Sahibi ve başyazarı Necip Fazıl Kısakürek'tir. Necip Fazıl'ın şahsî gayret ve teşebbüsü, İş Bankası'nın desteğiyle yayımlanmaya başlayan dergi, maddeci düşünceye bağlı sanat ve kültür faaliyetlerinin karşısında doğrudan doğruya ruhçu ve mistik dünya görüşünü temsil etmektedir. Türk aydınlarının giderek mânevî boşluğa düştüğü bir dönemde yayın hayatına giren dergi, başta ruh dünyası olmak üzere, daha çok kültür ve sanat planında Türkiye'nin millî ve mânevî meselelerine eğilmiş, edebî, fikrî ve estetik konularıyla devrin şöhretlerini bir araya getirmiştir. Her sayıda yer alan başmakaleleri ile memleket-te mevcut kültür ve sanat faaliyetlerini değerlendiren Necip Fazıl dışında, onunla aynı sanat anlayışını paylaşan Mustafa Şekip Tunç, Burhan Toprak, Ahmet Kutsi Tecer, Ahmet Hamdi Tanpınar ve Ahmet Muhip Dranas imzalarına rastlanırsa da dergi Necip Fazıl'ın damgasını taşır. Onun, derginin ikinci sayısında yayımlanan "Allahsız dünya" adlı makalesi, Türkiye'de bütün bir Cumhuriyet devrinin olduğu kadar, temelde bütün insanlığın ölüm karşısındaki acizini dile getiren unutulmaz güzelliğe sahiptir.

Genellikle sanat ve kültür üzerine makalelerle şiir, hikâye, tenkit ve tercüme türündeki eserlere yer veren dergi, geniş bir okuyucu kitlesine ulaşamamış olmakla beraber, belli bir okur yazar grubunun yakın ilgisini görmüş ve çeşitli tenkitlere hedef olmuştur. Derginin yazar kadrosunda yukarıdaki isimlerden başka Cahit Sıtkı Tarancı, Ziya Osman Saba, Samet Ağaoğlu, Falih Rıfkı Atay, Suut Kemal Yetkin, Fikret Âdil, Sait Faik, Sabahattin Ali, Âsaf Hâlet Çelebi, Abdülhak Şinasi Hisar, Zahir Güvemli, Cevdet Kudret, Sabahattin Eyüboğlu, Bedri Rahmi Eyüboğlu, Salih Zeki Aktay ve Nurullah Berk bulunmakta, ayrıca F. Mauriac, A. Suarés, M. Proust ve Hoelderling'den tercüme yer almaktadır.

İlk altı sayısı Ankara'da çıktıktan sonra yedinci sayıdan itibaren İstanbul'a nakledilen derginin kapaklarında yerli ve yabancı ressamın gravürleriyle si-

Ağaç dergisinin ilk sayı kapağı

yah beyaz desenleri görülür. Ayrıca iç sayfalarda plastik sanatlar ve estetikle ilgili yazılarla da dergiye aynı zamanda bir güzel sanatlar dergisi hüviyeti verilerek istendiği anlaşılmaktadır. Yazar kadrosu, muhtevası ve getirdiği mesajla devrin sanat, kültür ve edebiyat dünyasında önemli bir yeri olan Ağaç dergisi, daha sonraki yıllarda aynı görüşü benimseyen yayın organlarının da nüvesi kabul edilmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Necip Fazıl Kısakürek, *Bâbâli*, İstanbul 1976, s. 217-223; M. Orhan Okay, *Necip Fazıl Kısakürek*, Ankara 1987, s. 5, 12-14; A. Uçman, "Necip Fazıl ve Ağaç Dergisi", *Mâvera*, sy. 80-82, İstanbul 1983 (Necip Fazıl Özel Sayısı), s. 82-86; K. Eşfak Berkî, "Ağaç", *TDEA*, I, 43.

ABDULLAH UÇMAN

AĞAÇERİLER

XIII-XV. yüzyıllarda
Maraş-Elbistan ve Malatya yörelerinde
yaşayan büyük bir Türkmen topluluğu.

Bazı araştırmacılar, Ağaçeriler'in aslını V. yüzyılda Rusya'da yaşamış Akatzir adlı bir kavme bağlarsa da İbn Şeddâd, Malatyalı Ebû'l-Ferec, Reşîdüddin, Aziz b. Erdeşîr-i Esterâbâdî, Aynî ve Makrîzî gibi tarihçiler Ağaçeriler'in Türkmen asıllı olduklarını açıkça belirtirler. Bu tarihçilerden Reşîdüddin, "Ağaçeri" adının eski zamanlarda mevcut olmadığını, Yakınoğlu'ya gelen Oğuz

elinden bir topluluğun ormanlık bir bölgede yurt tuttuğu için bu adla anıldığını söyler.

Gerçekten Selçuklu Devleti, emniyet ve siyasî sebeplerle, Moğol istilâsı üzerine Anadolu'ya gelen Türkmen topluluklarının daha çok uçlarda yerleşmelerine müsaade ettiğinden, Türkmenler'den kalabalık topluluklar, Kilikya'daki Ermeni Krallığı ile Eyyübîler'e karşı Selçuklular'ın sınır bölgelerini teşkil eden Maraş ve Malatya bölgelerinde yurt tuttular. Bunlara ağaçeri (yani orman insanı) denildi. Buna göre ağaçeri, kavmî bir mâna taşımadığı gibi daha sonraları da böyle bir mâna kazanmamıştır. Eski Anadolu Türkçesi'nde ve hatta Osmanlıca'nın ilk devrinde er kelimesiyle yaygın bir şekilde birleşik adlar yapılıyor ve bu adlar topluluk ve şahıslara veriliyordu. Yaban Eri (Halep Türkmenleri'nin Sivas'ın güneyinde yaylağa çıkan kolu), İl Eri (toplama asker), XVI. yüzyılda yaşayan Dağ Eri, Türk Eri ve Düşün Eri gibi oymak adları buna örnek olarak zikredilebilir. Bunlardan başka uç eri (sınırdaki yaşayan), kum eri (çölde yaşayan) gibi adların da kullanıldığı görülmektedir.

Ormanlık bir bölge için yaylak ve kışlak hayatı geçiren Türkmenler için pek o kadar elverişli bir yer olmayacağından, onların bu ormanlık bölgede kendi arzuları ile değil de mecbur kaldıkları için yaşadıklarını kabul etmek yerindedir. 1240 yılındaki Babaî Türkmenleri'nin çıkardıkları büyük isyanın Malatya bölgesinde başlamış olması, Ağaçeriler'in Babaî Türkmenleri'nin bu ormanlık bölgeye sığınmış kalıntıları olmaları pek muhtemeldir. Ayrıca, Ağaçeriler'in torunları sandığımız Tahtacılar'ın Alevîlik inancını taşımaları da bu görüşü kuvvetlendirmektedir.

Selçuklular devrinde milletlerarası iki önemli yol Ağaçeriler'in yurtlarından geçiyordu. Bunlardan biri Suriye ile ticaretin yapıldığı Kayseri-Elbistan-Maraş-Halep yolu idi. Kayseri'nin doğusunda Yabanlu yahut Yabanlu Pazar denilen yerde (şimdiki Pazar, Ören) kurulan ve kırk gün süren milletlerarası panayır bu yolun önemini arttırıyordu. İkinci yol ise bu devirde milletlerarası önemli bir ticaret merkezi olan Sivas'a Suriye, el-Cezîre ve Irak'tan tüccarların geldikleri Sivas-Malatya yolu idi. Selçuklu Devleti'nde saltanat mücadeleleri sona erip İzzeddin Keykâvus tek başına hükümdarlık tahtına geçince (1255), ilk